

ကမ္ဘာ့ဘုရားများ (နိဒါန်း)

ဘုရားဟူသည့် ပညတ် ဝေါဟာရ

ဘုရားဟု ပညတ်ခံရသူအား ပညတ်ဘုရားဟု ခေါ်သည်ဟု ရိုးရှင်းလွယ်ကူစွာ ဖွင့်ဆိုနိုင်သော်လည်း မြန်မာ ဝေါဟာရ ဘုရား ဆိုသည့် စကားလုံးနှင့် ပညတ်ခြင်း ဆိုသည်ကို နားလည်ရန် လိုအပ်မည် ထင်မိသည်။

ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟူသော စကားလုံးမှာ ကိုယ်တော်ဂေါတမကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်- သို့မဟုတ် ကိုယ်တော် ဂေါတမ၏ ကိုယ်ပိုင်နာမ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု လွဲမှားစွာ ထင်မှတ်လာမှုများ ရှိပေသည်။ ထိုအချက်မှာ ထင်မှတ်သူများ အဘို့ မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော အတွေးအခေါ်ထဲသို့ ကျဉ်းမြောင်းသည်ထက် ကျဉ်းမြောင်းစေရန် ဘောင်သွင်းယူနေမှုသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်ဂေါတမကိုယ်တိုင်က ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ (ဤကမ္ဘာ)၌ ငါသည်သာ တစ်ဦးတည်းသော ဗုဒ္ဓဖြစ်သည်ဟု ရင့်ကျူးခဲ့ခြင်း မရှိသလို၊ ငါသည် ဘုရား ဖြစ်သည်ဟု မြန်မာ ဝေါဟာရ ဘုရားကို ယူ၍ ပြောခဲ့ခြင်းလည်း မရှိချေ။

ပါဠိဝေါဟာရ ဗုဒ္ဓ (အသိထူးဖြင့် သိခြင်း၊ သိသူ)၊ ဘဂဝ (ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြည့်စုံသူ)၊ ပဏ္ဍိတ (ကိုယ်ပိုင်ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြည့်စုံသူ) ဆိုသည့် ဝေါဟာရများအား- မြန်မာ ပိဋကတ် ဘာသာပြန်များ၌ ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား- ဟု ပြန်ဆိုခြင်းများ ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရား- ဟူသော မြန်မာ ဝေါဟာရနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆိုပြားလျက် ရှိသည်။ အချို့က ထိုစကားလုံးမှာ သက္ကတ ဘာသာစကား ဖုဿာ မှ ဆင်းသက်လာ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မရောက်မှီကပင်- တကောင်း၊ သီရိခေတ္တရာ- စသည့် ပျူမြို့ပြနိုင်ငံများ လက်ထက်ကပင် နိုင်ငံအကြီးအကဲ ဘုရင်၊ ဘုရင်မများအား လက်အောက် ငယ်သားများက- ဖယား၊ ဖယား၊ မိဖုရား စသည်ဖြင့် ခေါ်ဆိုခဲ့ကြောင်း- ထိုကြောင့် ဖယား- ဖုရား- ဘုရား ဆိုသည်မှာ ကြီးကဲမြင့်မြတ်သောသူ၏ နာမ်စားတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းချက်များ ရှိပေသည်။ အချို့ကလည်း သီဟိုပြည်မှ ရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ မှတဆင့် ရှင်အရဟံတို့ သထုံပြည်ကို ဗုဒ္ဓသာသနာ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့စဉ်က ကုလားရဟန္တာတို့က ဗရား- (အကြီးဆုံးသူ)ကို ကိုးကွယ်ကြဟု ပြောသောအခါ- တလိုင်းတို့က အသံမပီဘဲ- ဗရား ကို ဖယားဟု ခေါ်ရာမှ ဖယား ဟု ဖြစ်သွား၍ နောက်ပိုင်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံအား အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်ချုပ်သော အခါတွင် လျှောက်လွှာများ၌ အင်္ဂလိပ်မင်းတို့အား ဘုရား ဟု ရေးသားရပြီး- ထိုမှ ဖယား မှာ ဘုရား ဖြစ်သွားတော့သည်ဟု ဆိုပေသည်။

ဤနေရာ၌ စကားစပ်၍- ထိုင်းလူမျိုးများကလည်း ဘုရားကို ဖ ဟု ခေါ်၍ တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ဘုရားဟု အနက်ရသော အသံထွက် ကျောက် နှင့် ပေါင်းစပ်လျက် ဖကျောက် ဟု ခေါ်ပေသည်။ သို့သော် ယခုတိုင် လူအများစုက ဘုရားကို ဖ ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ ခံစားသော ဖ-စက်တ (ဘုရား သိဒ္ဓထ) ဆိုသည်မှာ ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကို မပေးပေ။ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဟု ခံစားခြင်း မရှိချေ။ လမ်းပြဆရာ ဟုသာ ခံစားလေ့ရှိပေသည်။

မြန်မာရေးအကျဆုံး ကျောက်စာများတွင်လည်း ကိုယ်တော်ဂေါတမအား ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကို ပေးသည့် အရေးအသားများကို မတွေ့ရပေ။ ပုဂံခေတ် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော များသောကျောက်စာ များတွင် ရဟန်းကြီးဂေါတမဟုသာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားမှုကို တွေ့ရပေသည်။

အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ပိဋကတ်များတွင် ယခုမြန်မာများ ပြောဆိုခံစားနေသော အဓိပ္ပါယ်ကိုပေးသည့် ဘုရား God ဟု သုံးနှုံးပြောဆိုသည်ကို လုံးဝ မတွေ့ရချေ။ များသောနေရာများ၌ The Blessed One ဟုသာ ကိုယ် တော် ဂေါတမအား ရည်ညွှန်း ပြန်ဆိုထားပေသည်။

ထို့ပြင် ဘုရား ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ကိုးကွယ်ရာ အရှင် ဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နေရာတွင်မှ အထောက် အထား မရှိချေ။ လက်ရှိတွင်လည်း ရဟန်းအချင်းချင်း- တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ပြောဆိုဆက်ဆံသည့် အခါတွင် တစ်ပါးကိုတစ်ပါး အရှင်ဘုရား ဟု ခေါ်ဆိုနေကြပေသည်။ ထိုသို့ ခေါ်ဆိုခြင်းကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါးက အခြား ရဟန်းတစ်ပါးကို ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဟု သတ်မှတ်ခြင်း မရှိဘဲ- လေးစားသမှု ခေါ်ဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးက အခြားကျောင်းဆရာ တစ်ဦးအား-- ဆရာ ဟုပင် ခေါ်ဆိုသကဲ့သို့ပင်။

သို့ဖြစ်၍ လူသားတစ်ဦးအား ဘုရား ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ပညတ်ခံရခြင်းသည်- ထိုလူသားအား ကိုးကွယ် ထိုက်သော အရှင်- ဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိခြင်းမှာ မှားယွင်းသော ခံစားမှုသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုလူသားအား ပုဂံခေတ်ရမည်၊ ဇော်ကားရမည်ဟုလည်း ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ချေ။ လေးစားထိုက်သူ- ဂုဏ်ပေးထိုက်သူ အဖြစ် ခံစားနားလည်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သွန်သင်မှု- လမ်းပြမှုကိုသာ လူ့ဘောင်အတွက် အသုံးဝင်၏ မဝင်၏ကိုသာ ဆင်ခြင်သင့်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရား ဟူသော ဝေါဟာရအား မူပိုင်ဆွဲလျှက် သူ့ဘုရား ငါ့ဘုရား ဟု အတ္တကြီးကာ ဘုရားလု ရန်ဖြစ် နေခြင်း၊ ငြင်းခုံနေခြင်းများမှာ မေတ္တာထားရမည်ဟု သွန်သင်နေသော ဘာသာတရားများနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်မှု မရှိချေ။--

ဆက်လက်တင်ပြပေးပါမည်။

ဌေးလွင်ဦး